

ZARZĄDZENIE Nr 42 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 15 maja 1972 r.

w sprawie ograniczenia opiniowania celowości importu wyrobów przemysłu elektromaszynowego.

W celu uproszczenia trybu składania zamówień na import wyrobów przemysłu elektromaszynowego zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ministrowie Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Ciężkiego, Górnictwa i Energetyki, Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, Przemysłu Spożywczego i Skupu, Komunikacji, Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz inni ministrowie nadzorujący produkcję wyrobów przemysłu elektromaszynowego przemianują komisje antyimportowe, powołane na podstawie zarządzenia nr 88 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1963 r. w sprawie wyeliminowania zbędnego importu kompletnych obiektów, maszyn, urządzeń, sprzętu technicznego oraz części zamiennych (Monitor Polski Nr 55, poz. 276), na komisje do spraw importu, zwane dalej „komisjami”.

2. Zadaniem komisji, o których mowa w ust. 1, jest opiniowanie wniosków w sprawie importu wyrobów przemysłu elektromaszynowego z punktu widzenia efektów ekonomicznych zakupu, a w szczególności możliwości unowocześnienia profilu i technologii produkcji, przy jednoczesnej poprawie opłacalności, a zwłaszcza zwiększenia możliwości zbytu wyrobów danej branży w kraju i za granicą.

3. Komisje powinny wydawać opinie na piśmie w terminie 14 dni od daty otrzymania wniosków. Terminy wydawania opinii na zakup kompletnych obiektów powinny być uzgadniane pomiędzy właściwą komisją a jednostką zamawiającą.

4. W opinii należy ustalić, czy wymienione we wniosku kompletne obiekty, maszyny, urządzenia i sprzęt techniczny, mogą być:

- 1) wykonane przez zakłady podległe Ministrowi Przemysłu Maszynowego, Ministrowi Przemysłu Ciężkiego lub innym ministrom,
- 2) dostarczone z istniejących remanentów,
- 3) dostarczone z krajów Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej (RWPG) w ramach istniejących umów i powiązań kooperacyjnych.

§ 2. 1. Nie podlegają opiniowaniu przez komisje zakupy wyrobów przemysłu elektromaszynowego dokonywane w krajach Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej, z wyjątkiem importu o charakterze masowym, jak taboru samochodowego, ciągników rolniczych, konsumpcyjnego sprzętu elektromaszynowego itp., w stosunku do których powinna być prowadzona polityka utrzymania niezbędnych standardów i ujednolicenia typów.

2. Ministrowie nadzorujący producentów określą imiennie rodzaje zakupów o charakterze masowym, o których mowa w ust. 1.

§ 3. 1. Nie podlegają opiniowaniu przez komisje, bez względu na kraj zakupu, wnioski importowe dotyczące:

- 1) podzespołów lub części do eksportowanych wyrobów finalnych, co do których odbiorca zagraniczny zastrzegł sobie w zawartym kontrakcie wyszczególnione konkretne pozycje urządzeń (części) z wyraźnym określeniem

dostawcy zagranicznego, oraz w innych wypadkach, uznanych przez Ministra Handlu Zagranicznego za uzasadnione potrzebami eksportu,

- 2) podzespołów lub części, na które Minister Handlu Zagranicznego przyzna ze swoich limitów dodatkowe środki na import, w celu skrócenia terminu dostawy lub uzyskania korzystniejszych warunków sprzedaży eksportowanego wyrobu finalnego,
- 3) podzespołów lub części do produkowanych maszyn i urządzeń według licencji zagranicznych, których warunki zastrzegają ich zakup od określonego dostawcy zagranicznego,
- 4) wyrobów na potrzeby Instytutów naukowych, biur konstrukcyjnych, laboratoriów przemysłowych itp., przeznaczonych do badań lub mających służyć za wzorce, sprawdzanych w pojedynczych egzemplarzach.

2. Nie podlegają opiniowaniu bez względu na kraj zakupu wnioski importowe dotyczące zakupów dla przedsięwzięć inwestycyjnych opartych na kredytach zagranicznych, określonych imiennie w uchwale o narodowym planie gospodarczym, jak również innych kompletnych obiektów, maszyn, urządzeń i sprzętu technicznego, których zakup jest imiennie decydowany przez Prezydium Rządu lub Komisję Planowania przy Radzie Ministrów.

3. Nie podlegają opiniowaniu bez względu na kraj zakupu wnioski importowe dotyczące zakupu części zamiennych nie będących przedmiotem samodzielnego obrotu towarowego oraz w wypadkach awaryjnych — części zamiennych będących przedmiotem samodzielnego obrotu towarowego.

§ 4. 1. Komisje przedstawiać będą zainteresowanym jednostkom wnioski w sprawie podjęcia produkcji powtarzających się w imporcie urządzeń, maszyn i sprzętu technicznego zapotrzebowywanych w dużych ilościach.

2. Przy opiniowaniu większych zakupów maszyn, urządzeń i sprzętu technicznego z importu komisje powinny w uzasadnionych wypadkach inicjować zakup licencji.

§ 5. Ministrowie nadzorujący zjednoczenia, przy których działają komisje wymienione w § 1, ustalą w porozumieniu z właściwymi ministrami skład komisji zapewniający reprezentację wszystkich jednostek produkujących w kraju obiekty, maszyny, urządzenia i sprzęt techniczny, będące przedmiotem opiniowania przez daną komisję. W skład komisji wchodzić powinni również stali przedstawiciele branżowych przedsiębiorstw handlu zagranicznego.

§ 6. 1. Właściwi ministrowie zobowiążą podległych im inwestorów oraz jednostki rozdzielnictwa i zbytu do uzyskania opinii właściwych komisji w sprawach zakupu za granicą kompletnych obiektów, maszyn, urządzeń i sprzętu technicznego, z wyjątkiem wymienionych w § 2 i 3 niniejszego zarządzenia. Inwestorzy powinni składać komisji wnioski już w okresie opracowywania założeń projektowo-inwestycyj-

nych, jeżeli wynika z nich konieczność importu. Przedstawiane komisjom do zaopiniowania wnioski o zakup z importu obiektów, maszyn, urządzeń i sprzętu technicznego w roku, w którym opiniowany jest wniosek, powinny zawierać stwierdzenie zapewnienia limitów dewizowych.

2. Minister Handlu Zagranicznego zobowiąże przedsiębiorstwa handlu zagranicznego do nieprzyjmowania od inwestorów i jednostek rozdzielnictwa i zbytu zamówień na zakup za granicą kompletnych obiektów maszyn, urządzeń i sprzętu technicznego, z wyjątkiem wymienionych w § 2 i 3 niniejszego zarządzenia, bez załączonych opinii komisji, kwalifikujących zamówienia do realizacji za granicą.

3. Negatywna opinia komisji jest równoznaczna z zakazem importu danego wyrobu.

4. Opinia komisji, o której mowa w ust. 3, może być zmieniona przez Główną Komisję do Spraw Importu.

§ 7. 1. W razie rozbieżności stanowisk pomiędzy jednostką zgłaszającą zapotrzebowanie na zakup za granicą a komisją — ostateczną decyzję co do konieczności dokonania zakupu za granicą podejmuje na wniosek właściwego ministra, występującego w imieniu jednostki zamawiającej, Główna Komisja do Spraw Importu powołana przez Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

2. W skład Głównej Komisji do Spraw Importu wchodzi:

- 1) przewodniczący: członek Prezydium Komisji Planowania przy Radzie Ministrów,
- 2) członkowie:
 - a) członek Kolegium Ministerstwa Przemysłu Maszynowego,
 - b) członek Kolegium Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego,
 - c) członek Kolegium Ministerstwa Handlu Zagranicznego,
 - d) stały przedstawiciel Ministerstwa Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki,
 - e) dyrektor Narodowego Banku Polskiego,
 - f) inni członkowie powołani przez Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 8. 1. Wydatki związane z działalnością komisji pokrywane będą z budżetów ministerstw, w których resortach komisje te zostały powołane.

2. Właściwi ministrowie zapewnią w porozumieniu z Ministrem Finansów odpowiednie fundusze na wydatki związane z działalnością komisji.

§ 9. Traci moc zarządzenie nr 88 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1963 r. w sprawie wyeliminowania zbędnego importu kompletnych obiektów, maszyn, urządzeń, sprzętu technicznego oraz części zamiennych (Monitor Polski Nr 55, poz. 276).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz